

Род
ЗНАКА
НА
ВЪЛЦИТЕ

ЛИЙ БАРДУГО

Превод от английски език
Милена Илиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Rule of Wolves*
Copyright © 2021 by Leigh Bardugo
Grishaverse logo and Grishaverse monogram used on cover and spine with permission. ™ and © 2017 Leigh Bardugo.
All rights reserved.

Превод Милена Илиева
© Егмонт България, 2020
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Павлина Върбанова
Предпечат Ваня Димитровска

Издава "Егмонт България"
1142 София, ул. "Фритъф Хансен" 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2021
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2614-2

*На Еда, която ми помогна
да намеря мястото си сред вълците*

Маки Кур-Табан, Родена от небесата, беше последната от дълга линия кралици.

„И те са били глупачки от първата до последната – мислеше си тя, четеше поканата и сърцето ѝ препускаше. – Заради тях това ми дойде до главата сега.“

По лицето ѝ нямаше гняв. Гладките ѝ страни не се зачервиха. Тя беше кралица и се държеше подобаващо – изправен гръб, благородна осанка, спокойно изражение. Пръстите ѝ не трепереха, макар че всяко мускулче в тялото ѝ копнееше да смачка изисканата покана на малка топчица.

„Цар Николай Ланцов, велик херцог на Удова, едноличен суверен на великата равкийска нация, и принцеса Ери Кур-Табан, Щерка на небесата, най-ефирната от рода Табан, канят кралица Маки Кур-Табан на брачна церемония в царския параклис в Ос Олта.“

Сватбата щеше да се състои след един месец. Достатъчно време прислужката да опакова подходящите рокли и бижута, Маки да избере кралската си свита и да подготви ескорта си от Тавгарад, елитните гвардейки, които охраняваха семейств-

вото ѝ, откакто първата кралица Табан седнала на трона. Достатъчно време да стигне до Ос Олта по земя или с новите луксозни въздушни кораби, които инженерите ѝ бяха построили.

Предостатъчно време една умна кралица да започне война.

В момента обаче Маки трябваше да изиграе представлението за министрите в съвещателната зала. Майка ѝ беше починала преди няма и месеци. По правило короната трябваше да се върне при бабата на Маки, но Лейти Кур-Табан приближаваше осемдесет и не искаше да се главоболи повече с държавното управление. Предпочиташе да погрязва розите си и да се разхожда на воля с върволицата от забележително красиви любовници, затова беше благословила официално Маки и се бе оттеглила. Коронясаха Маки броени дни след погребението на майка ѝ. Управлението ѝ беше още прощъпалче, но Маки възнамеряваше да управлява дълго. Да осигури добър живот на поданиците си, нов златен век, а за тази цел имаше нужда от подкрепата на министрите си, които я гледаха със затаен гъх и в очакване.

- Няма писмо от Ери - каза тя и се облегна назад на трона си. Отпусна поканата в скута си и реши да свъси леко чело. - Това ме тревожи.

- Трябва да се радваме - каза министър Наг. Носеше тъмнозелено палто с лъскави копчета на бюрократичната каста, като всички министри, с два кръстосани ключа на шуаните, закачени на ревера. Погледнати отстрани, министрите приличаха на горичка от строги дървета. - Нали точно на това се надявахме? Венчавка, която да подпечата съюза между народите ни?

„На това сте се надявали вие. Ако зависеше от вас, щяхме да се крием заг планините си во веки веков.“

- Да - отвърна тя с усмивка. - Именно затова поехме риска да изпратим скъпата си принцеса Ери в онази варварска земя. Но тя е трябвало да ни напише писмо собственоръчно, да ни даде знак, че всичко е наред.

Министърката Зихун се изкашля дискретно.

- Ваше най-небесно Величество, може би Ери просто се е примирила с положението, но не се чувства щастлива. Тя винаги е странила от обществения живот, а да се озове толкова далече от дома си едва ли ѝ е по вкуса.

- Ние сме Табан. Искаме онова, от което се нуждае родината ни.

Министърката кимна почтително.

- Разбира се, Ваше Величество. Да напишем ли отговора ви?

- Ще го направя лично - каза кралицата. - В знак на уважение. Нека започнем това ново сътрудничество както трябва.

- Отлично, Ваше Величество - отвърна Наг, сякаш Маки беше направила крайно изискан реверанс.

Незнайно защо одобрението на министъра я ядоса дори повече от възражението му.

Тя стана от трона и министрите отстъпиха едновременно назад, както изискваше протоколът. Маки слезе от подиума и пое по дългия коридор към своите покои, следвана плътно от тавгарарската си охрана. Коприненият шлейф на роклята ѝ шумолеше по мраморния под досуц като тихите въздишки на притеснен министър. Маки знаеше точно колко крачки има от съвещателната зала до убежището на покоите ѝ. Беше изминавала това разстояние безброй пъти с майка си и с баба си преди това. Сега броеше в обратен ред - петдесет и шест, петдесет и пет - с надежда да успокои страховете си и да подреди мислите си.

Долавяше присъствието на министър Юруей зад себе си, макар тихите му стъпки да потъваха в тропота на тавгарарските ботуши. Все едно призрак ходи по петите ти. Ако кажеше на гвардейките си да му прережат гърлото, те щяха да го сторят без колебание. А после, когато я изправеха на съд за убийство, което се случваше дори на кралиците в Шу Хан, щяха да дадат показания срещу нея.

Маки мина под една позлатена арка и влезе в малка при-

емна, настлана с плочи от зеленикав мрамор. Даде знак на прислужката да излезе и нареди на гвардейците си да не я безпокоят.

Юреуей продължи след нея през дневната и музикалната стая, докато не влязоха в голямата зала, където като малка Маки бе седяла до майка си и бе слушала разказите за първите кралици Табан – воители със свита от опитомени соколи, които слезли от най-високите планини в Сикурзой, за да владеят шуанския народ. Табан Йенюк-юн, така ги наричаха. Бурята, която останала.

Дворецът бил построен от онези първи кралици и си оставаше истинско чудо на архитектурата и инженерната мисъл. Принадлежеше на Табанската династия. Принадлежеше на народа. И за този кратък отрязък от време – само няколко премерени крачки в марша на табанската кръвна линия – принадлежеше на Маки. Настроението ѝ се подобри, щом влязоха в Двора на златното крило. Обзърна я позлатен светлик и звук от течаща вода, изящните арки на просторната тераса бяха като рамка на подрязаните живи плетове и танцуващите фонтани в царските градини долу, а отвъд тях – сливовите градини на Амрат Йен, където дърветата бяха подредени по конец като полк от войници. В Равка беше зима, но тук, в благословената земя на Шу Хан, слънцето още топлеше.

Маки излезе на терасата. Само тук можеше да говори свободно, далече от любопитните очи и уши на прислужка и шпиони. На зелената стъклена маса имаше две кани – едната с вода, другата с вино – и поднос с късни смокини. Племенницата ѝ Акени си играеше в градината долу с едно от момчетата на градинаря. Ако Маки не заченеше дъщеря с някого от консортиите си, вече беше решила, че един ден Акени ще наследят короната. Не беше най-голямата от момичетата Табан, но дори на осем беше ясно, че е най-умната. Неочаквано впрочем – майка ѝ беше дълбокомислена колкото десертна чиния.

– Лельо Маки! – извика Акени. – Намерихме птиче гнездо!

Синчето на градинаря мълчеше и не поглеждаше към кралицата, стоеше встрани от гругарчето си с наведена глава.

- Не пипайте яйцата - извика им Маки от терасата. - Гледайте, но не пипайте.

- Добре. Искаш ли да ти набера цветя?

- Донеси ми една слива.

- Но те още са зелени!

- Нищо, донеси ми една и ще ти разкажа приказка.

Гледаше как децата тичат към южната стена на градината. Плодовете растяха по високите клони и трудно щяха да ги стигнат. Задачата изискваше време и изобретателност.

- Тя е добро дете - каза Юруей откъм арката за нея. - Но може би твърде послушна, за да стане добра кралица.

Маки не му обърна внимание.

- Принцеса Ери е жива - каза той.

Маки грабна едната кана, метна я със сила през парапета и тя се разби върху плочника долу.

Дръпна силно тънките завеси от прозореца, откачи ги от корниза, после ги разкъса с нокти.

Зарови лице в копринените възглавници и изкрепя.

Всъщност не направи нищо такова.

Просто остави поканата на масата и свали тежката корона от главата си. Беше от чиста платина, тежеше от инкрустираните изумруди и ѝ причиняваше болки във врата. Остави я до смокините и си наля чаша вино. Обикновено прислужата се грижеше за тези неща, но в момента Маки не искаше да ѝ се мотаят в краката.

Юруей излезе на терасата и си наля вино, без да иска разрешение.

- Сестра ви не трябваше да е жива.

Принцеса Ери Кир-Табан, любимката на народа, най-скъпата на всички шуани... по причини, които Маки така и не можеше да проумее. Ери не беше нито особено умна, нито красива или интересна. Усмиваше се превзето и свиреше на катуур, толкоз. И въпреки това я обожаваха.

Ери трябваше да е мъртва. Какво ли се е объркало? Маки беше планирала всичко. По план цар Николай и принцеса Ери щяха да умрат, а вината за покушенията да се стовари върху Фйерда. И тогава, като отмъщение за непрежалимата загуба на скъпата си сестра, Маки щеше да нахлуе с армиите си в обезглавената Равка, да вкара всички Гриша в керзудската програма и после да използва Равка като плацдарм за войната си с фйерганите.

Беше подбрала внимателно своя агент – Маю Кур-Каат беше гвардейка от личния тавгарагски ескорт на принцеса Ери. Беше млада, владееше отлично меча и другите бойни изкуства, но най-важно – беше уязвима. Имаше брат близък, който изчезнал от взвода си. На семейството беше съобщено, че е загинал в битка, но Маю се беше досетила за истината. Брат ѝ беше избран да стане керзуд, вкаран в програмата „Желязно сърце“, за да стане там по-силен, по-смъртоносен и не докрай човек. Маю беше паднала на колене с молба да го освободят преди промяната и да го върнат на служба като обикновен войник.

Кралица Маки знаеше, че процесът, превръщащ обикновен човек в керзуд – който включваше спойка на гришанска стомана с костите, прикрепване на механични крила и други подобрения, – е болезнен. Говореше се обаче, че процесът води и до друго – войниците в програмата излизат променени не само телесно, керзудите губят някаква фундаментална част от себе си по време на трансформацията, сякаш нечовешката болка унищожава онова, което ги е правило хора. И Маю Кур-Каат не искаше брат ѝ да преживее това. Двамата бяха близнаци, кебен. Най-близката възможна връзка. Маю беше готова да отнеме собствения си живот и живота на един цар, за да спаси братчето си.

Кралица Маки остави виното си и вместо това си наля чаша вода. Умът ѝ трябваше да е ясен за предстоящото. От дойката си знаеше, че и тя е била близначка, но брат ѝ се е появил на белия свят мъртвороден. „Изяла си силата му“,

прошепнала бе гошката и Маки разбра, че един ден ще бъде кралица. Какво ли щеше да стане, ако брат ѝ беше оцелял? Каква ли щеше да е Маки тогава?

Вече нямаше значение.

Царят на Равка си беше жив и здрав.

Сестра ѝ – също.

Лошо. Колко лошо обаче? Николай Ланцов знаеше ли за заговора? Удържала ли е Маю, или се е пречупила и е признала на Ери за истинския план? Не. Абсурд. Връзката между кебен беше достатъчно силна.

- Тази покана ми прилича на капан – каза тя.

- Повечето сватби са такива, до живот.

- Спести ми остроумието си, Юруей. Ако цар Николай знае...

- Може ли да докаже нещо?

- Въпросът е какво знае Ери и колко е склонна да сподели с него.

- Сестра ви е нежна гуша. Никога не би повярвала, че сте способна на нещо такова, и със сигурност не би говорила лошо за вас.

Маки размаха поканата в лицето му.

- Обясни ми това тогава!

- Може би се е влюбила. Чувам, че царят е истински чаровник.

- Не говори глупости.

Принцеса Ери беше заела мястото на Маю в Тавгард. А Маю се беше преструвала на принцеса Ери. Задачата ѝ беше да се сближи с цар Николай, да го убие, после да отнеме и своя живот. Ери беше запозната с плана, но само готук. Шуанските армии щяха да навлязат в Равка, сраженията щяха да вземат много жертви, а гвардейките на принцесата имаха заповеди Ери да е една от загиналите. Официално се числяха към свитата на Ери, но изпълняваха заповедите на кралицата. Министрите на Маки не знаеха за плана. Какво се беше объркало тогава?

- Трябва да отидете на сватбата - говореше Юруей. - Противното би повдигнало нежелани въпроси сред министрите. Така де, сватбата ще увенчае плановете им за мир. Очакват от вас да сте доволна и развълнувана.

- А не бях ли достатъчно доволна и развълнувана?

- Бяхте свършената кралица както винаги. Само аз забелязах знаците.

- Хората, които виждат твърде много, често губят очите си.

- А кралици, които нямат доверие никому, често губят трона си.

Маки обърна рязко глава към него.

- Какво по-точно имаш предвид?

Единствен Юруей знаеше истината, при това не само подробностите от плана ѝ да убие равкийския цар и собствената си сестра. Юруей беше личен лекар на майка ѝ и баба ѝ. Именно той беше присъствал като свидетел и бе чул как кралица Кейен Кур-Табан на смъртния си огър посочва Ери, а не Маки за своя наследница. Табанските кралици имаха правото сами да посочат наследницата си и това почти без изключение беше най-голямата гъщеря. Така е било в течение на стотици години. Маки беше родена да бъде кралица. Родена и отгледана да управлява. Беше силна като гвардейките от Тавгард, яздеше отлично, беше гениален стратег и хитра като лисица. И въпреки това... Майка ѝ беше избрала Ери. Меката, сладка, любима Ери, която народът обожаваше.

- Обещай ми - каза бе майка ѝ. - Обещай, че ще се съобразиш с желанието ми. Закълни се в Шестте воини.

- Обещавам - прошепнала бе Маки.

Юруей беше чул всичко. Той беше съветник на майка ѝ от край време, толкова стар, че Маки можеше само да гадае на колко години е. Години, които определено не му личаха. Маки помнеше как го погледна тогава, помнеше воднистите очи върху набръчканото му лице, гледаше го и се питаше дали е казал на майка ѝ за общите им възжеления, за тайните експери-

менти, за кергудската програма, която бяха създали заедно. И всичко това щеше да свърши, ако Ери се възкачеше на трона.

- Но Ери не иска да управлява... - опитала бе тя да разубеди майка си.

- Само защото винаги е смятала, че ти ще си следващата кралица.

Маки взе ръката ѝ в своите.

- Така и трябва. Цял живот се подготвям за това.

- Да, но уроците не те научиха на доброта. Никой частен учител не успя да те научи на милосърдие. Сърцето ти е жадно за война, не знам защо.

- Такова е сърцето на сокола - каза с гордост Маки. - Сърцето на Хан.

- Такава е волята на сокола, не сърцето. Има разлика. Закълни се, че ще го направиш. Ти си Табан. Ние искаме онова, от което се нуждае родината, а народът ни има нужда от Ери.

Маки не плака, не спори - просто се закле.

А после майка ѝ издъхна. Маки се помоли чинно на Шестте воини, запали свещи за падналите табански кралици. Оправи косата си, пригладя с ръце копринената си рокля. Много скоро щеше да облече синьо, цвета на траура. А имаше да скърби за много неща - загубила бе и майка си, и короната.

- Ти ли ще кажеш на Ери, или аз? - попитала бе Юруей.

- Какво да ѝ кажа?

- Майка ми...

- Аз нищо не чух. Радвам се, че кралицата си отиде в покой.

И така се роди пактът им над изстиващия труп. Така създадоха нова кралица.

Сега Маки облегна ръце на парпета и вдиша ароматите на градината - жасмин и сладки портокали. Заслуша се в смеха на племенницата си и момчето на градинаря. Отнела бе короната на сестра си, без да предполага, че така няма да реши нищо, че и занаят ще се състезава безкрай с милата и отвечна Ери. Само едно нещо можеше да сложи край на това

страдание.

- Ще отида на сватбата ѝ. Но първо трябва да изпратя едно писмо.

Юреуей се приближи.

- Какво сте намислили? Знаете, че министрите ще прочетат писмото, дори да е запечатано.

- Не съм глупачка.

- Човек може да е глупав, без да е глупак. Ако...

Юреуей млъкна изведнъж.

- Какво? - попита Маки и погледна в посоката, където гледаше той.

Сянка се гвижеше по сливовите горички оттамък гворцовата стена. Маки погледна нагоре, очакваше да види въздушен кораб, но небето беше празно. Сянката растеше, разливаше се като петно, бързаше към тях. Дърветата по пътя ѝ се сруваха, клоните им почерняваха и изчезваха, на тяхно място оставаха само сивкава земя и струйки дим.

- Какво е това?! - ахна Юреуей.

- Акени! - изпищя кралицата. - Акени, слез от дървото! Махни се оттам, бягай!

- Бера сливи! - извика през смях момчето.

- Веднага!

Акени не виждаше над стената, не виждаше черния прилив на смърт, който прииждаше без звук.

- Стража! - писна кралицата. - Помогнете ѝ!

Твърде късно, уви. Сянката се плъзна над гворцовата стена, зачерни златистите тухли, захлуни сливовото дърво. Сякаш тъмен воал се спусна върху Акени и момчето на градинаря, угаси смеха им.

- Не! - извика Маки.

- Кралице моя - каза с треперещ глас Юреуей. - Трябва да бягате.

Но чумата бе спряла точно на ръба на фонтана, границата се виждаше ясно като следа от приливна вълна върху пясък. Всичко, до което се беше докоснала, лежеше сиво, със-

пано. Всичко напред, всичко недокоснато, беше зелено, тучно, пълно с живот.

- Акени... - изхлипа кралицата.

Отговори ѝ само вятърът. Духаше откъм овоцните градини и разпръскваше последните рехави пипала на сянката. Докато от нея не остана нищо, докато не остана само сладкият аромат на цветя, обърнали ведри лица към слънцето.

2
НИНА

Соленият въздух лепнеше по небцето ѝ, звуците на пазарището я заливаха – продавачи хвалеха стоката си, чайки връщяха в пристанището на Дйерхолм, моряци си подвикваха на корабите. Нина вдигна глава да погледне билото на скалния хълм, където Леденият палат се издигаше над всичко това, високите му бели стени грееха като оглозгана кост. Погледна го и потръпна. Приятно беше да излезе навън, далече от тесните стаички на Белия остров, само дето пак имаше чувството, че гревният замък я следи с поглед неотклонно, че чува тихия му шепот в ушите си. „Знам каква си. Нямаш място тук.“

- Млъкни, ако обичаш – промърмори тя.
- Б? – хвърли ѝ поглед Хане, докато гвете вървяха по кея.
- Нищо – побърза да отговори Нина.

Да говориш на неодушевени предмети е лош знак. Твърде дълго беше затворена не само в Ледения палат, а и в тялото на Мила Яндерсгат. Лицето и фигурата ѝ бяха променени грастично, за да скрият коя е в действителност. Нина хвърли още един яден поглед на палата. Стените му

се славеха като непробиваеми, уж никоя вражеска армия не била прониквала заг тях. Да, ама нейните приятели бяха проникнали, и още как. Взривили бяха дупка в дебелите зидове, при това с фйердански танк. Но това беше преди. Сега? Сега Нина беше като мишчица – възголяма руса мишка с тежки поли, – която гризе основите на Ледения палат.

Спря пред сергия с вълнени изделия, пълна с традиционните елечета и шалове, които местните носеха за Винеткяла. Нина трябваше да признае крайно неохотно, че Дйерхолм я очарова от пръв поглед. Беше чист и подгреден по фйердански, къщите му – боядисани в розово, синьо и жълто и сгушени една в друга покрай брега, сякаш да си пазят топло. Повечето градове, които беше виждала (колко ли бяха станали, на колко езика беше говорила в тези многобройни градове?), бяха организирани около централен площад или главна улица, но Дйерхолм беше различен. Морето беше неговото препитание, затова пазарът се точеше покрай бреговата линия и пристанището, дюкяни, колички и сергии предлагаха прясна риба, сушено месо, тесто, увито около горещи шишове и печено на възлища, а после поръсено със захар. Каменните зали на Ледения палат бяха студени и негостоприемни, но тук, долу, беше истинско гъмжило.

Накъдето и да погледнеш, виждаш нещо, което ти напомня за Дйел. Клонки от свещен ясен, вързани на възли или оформени като сърца в очакване на зимния празник Винеткяла. По това време на годината в Равка се подготвяха за празника на Свети Николај. А тази година се подготвяха и за война. Мисъл, която тежеше в сърцето ѝ всяка нощ на заспиване, затъкваше гърлото ѝ генем. Народът ѝ беше в опасност, а вместо да му помогне, тя разглеждаше плетени шапки и шалове на вражеска територия.

Хане стоеше до нея с дебело светлолилаво палто, на чийто фон смуглата ѝ кожа грееше въпреки облачния ген, и с хубава плетена шапка, която да крие късата ѝ коса. Нина мразеше да е затворена в Ледения палат, но за Хане ограни-

ченията бяха още по-нетърпими. Девойката страдаше по изгубеното уединение на гората, копнееше да тича и да язди на воля, да вдъхне с дълбоки гърди свежия мирис на сняг и борове. Беше дошла с Нина охотно в палата, но дългите дни на любезни разговори със скучни хора на трапезата несъмнено я гнетяха. Дори това бегло подобие на свобода – разходка по пазара в присъствието на родители и охрана – беше заруменило страните ѝ. Очите ѝ грезеха отново.

- Мила! Хане! – извика им Илва. – Не се отдалечавайте.

Хане завъртя очи и взе кълбо синя прежда от сергията.

- Сякаш сме деца.

Нина погледна през рамо. Родителите на Хане – Ярл и Илва Брум, вървяха по кея само на няколко метра зад тях и привличаха възхитени погледи – Илва в топло кафяво палто и кожа от червена лисица на врата, Брум с омразната черна униформа и сребърния вълк на грюскеле, бродирани върху ръкава. Следваха ги двама млади ловци на вещици с гладко избръснати лица и дълги руси коси. Едва след като завършеха обучението си и чуеха гумите на Дйел на празника Хрингяла, щяха да получат правото да си пуснат брада. Да тръгнат по широкия свят и да убиват гришани.

- Папа, май ще има някакво представление – каза Хане и посочи напред, където някакви хора сглобяваха импровизирана сцена на кея. – Може ли да погледаме?

Брум се намръщи леко.

- Да не е някоя трупа от Керч? С маските и неприличните шегички?

„Де да бяха“, помисли си угнетено Нина. Шумът на пъстрите кетердамски улици ѝ липсваше до болка. Предпочиташе да изгледа сто кичозни представления на „Комедия Брута“ пред петте безкрайни действия на фйерданската опера, които се бе наложило да изтърпи предната вечер. Хане постоянно я ръгаше с лакът, за да не заспи.

- Хъркаш – прошепнало беше момичето с насълзени от потиснат смях очи.

А когато Илва видя зачервените и влажни очи на щерка си, я потуна одобрително по коляното.

- Много вълнуващо представление, нали?

Хане успя да кимне мълчаливо и да стисне за миг ръката на Нина.

- О, Ярл - каза сега Илва на съпруга си. - Сигурна съм, че ще е нещо напълно прилично.

- Добре - отстъпи Брум и всички тръгнаха към сцената, а продавачът на вълнени изделия ги изгледа разочаровано. - Просто не ми харесва накъде вървят нещата. Развала. Ерес. И то тук, в столицата. Виж там. - Посочи една опожарена фасада наблизко. Касапница, вероятно, с изпочупени прозорци и черни от сажди стени. - Опожарихме я онази вечер. При обиска хората ни намерили олтар на така наречената Слънчева светица и на другата... как ѝ беше името? Линеа, на водите?

- Леони - поправи го тихичко Хане.

Нина беше чула за акцията от контактите си с Хрингса, мрежата от шпиони, която се опитваше да изведе гришаните от Фйерга. Стоката на касапина била изхвърлена на улицата, рафтовете и шкафовете - разбити. Точно така бяха намерили скритите реликви, кост от пръста на Слънчевата светица и нарисувана от любител икона на красивата Леони със сплетени на плитки коси и високо вдигнати ръце, които извличат отровата от река и спасяват жителите на провинциално градче.

- И сякаш не стига, че почитат светците - говореше Брум и размахваше пръст, все едно намира това за лична обida. - Не, вече твърдят, че Гриша са любимите деца на Дйел. И че силите им са знак за неговата благословия.

Думите пронизаха Нина в сърцето. Нещо подобно бе казал и Матиас. Точно преди да умре. Приятелството с Хане ѝ беше помогнало да се изцели донякъде от тази рана. Мисията също беше помогнала, но болката оставаше и едва ли щеше да се махне някога. А Матиас, той си беше отишъл млад, преждевременно, преди да е открил собствената си

мисия в живота. „Създаден съм да те пазя, любов моя. Защитих те. До самия край.“

Нина преглътна буцата в гърлото си и успя да каже:

- Хане, искаш ли да си вземем медовина?

Би предпочела вино или нещо по-силно, но на фйерданските жени беше забранено да пият алкохол, особено на публично място. Продавачът на медовина се ухили насреща им, а после спря поглед върху униформата на Брум и ченето му увисна.

- Командир Брум! Да предложи топли напитки на семейството ви? Човек има нужда да се сгрее в студен ден като днешния.

Продавачът беше с широки плещи, дебел врат и дълги рижи мустаци. На китките му бяха татуирани вълни. Дали не е бил моряк в миналото? Или нещо повече?

Ярл Брум се здрависа с продавача, а Нина потръпна зиморничаво. Сякаш се бе озовала на две места едновременно. Преди близо две години и само на няколко метра оттук се беше сражавала с Брум. Беше се изправила лице в лице с командира на грюскеле, но не като кротката Мила, а като самата себе си - Нина Зеник, сърцеломката, нагрусана с юрга парем. Благодарение на дрогата бе повалила стотици войници наведнъж. Благодарение на дрогата куршумите им не можеха да я наранят. На висока цена, уби - онази дрога беше променила завинаги гришанската ѝ гарба, гала ѝ бе сила наг мъртвите вместо наг живите. В онзи паметен ден Нина пощади живота на Брум, само му отпори скалпа. Заради нея той беше плешив сега, заради нея носеше грозния белег като дебела розова опашка на плъх, завита около главата му.

Матиас я беше помолил да прояви милост - към братята му и към мъжа, когото до неотдавна смяташе за свой втори баща. Нина и до ден днешен не знаеше дали е постъпила правилно тогава. Ако беше убила Брум, нямаше да срещне Хане. Вероятно не би се върнала във Фйерда. Матиас можеше още да е жив. Замислеше ли се за миналото, затъваше там, изгубваше се сред всичко неслучило се. А не

можеше да си позволи това. Защото въпреки фалшивото си име и фалшивата външност, която носеше благодарение на Жения и изключителните ѝ шивашки умения, Нина беше Гриша, войник от Втората армия и равкийски шпионин.

„Стегни се, Зеник“, смърти се мислено тя.

Брум понечи да плати на продавача, но мустакатият отказа да му вземе парите.

- Подарък за Винеткяла, командире. Нека нощите ви са кратки, а чашата ви винаги да е пълна.

Весела мелодия на флейти и барабани долетя откъм сцената. Представлението започваше. Завесата се вдигна и разкри декора - нарисувана скална стена и миниатюрно пазарище в основата ѝ. Навалицата започна да ръкопляска доволно. На сцената бе изобразен Дърхолм, техният град, а над декора имаше транспарант с надпис „Историята на Легения палат“.

- Виждаш ли, Ярл - каза Илва. - Никакви неприлични шегички. Обикновена родолюбива история.

Брум изглеждаше разсеян, току поглеждаше джобния си часовник. „Какво толкова чакаш?“, зачуди се Нина. Преговорите между Фърда и Равка продължаваха, Фърда още не беше обявила война официално. Но Нина беше сигурна, че войната е неизбежна. Брум не би се задоволил с друго. Самата тя предаваше редовно малкото разузнавателна информация, която успяваше да събере - най-вече от дочутото в дома на Брум, било на трапезата, било като подслушваше пред вратите. Но то не беше достатъчно.

Цимбали оповестиха началото на пиесата - историята на Егмонд, детето чудо, което проектирало и строило великолепни замъци и палати още от най-ранна възраст. Акробатите развяха дълги ивици коприна и умело изобразиха с тях висока сграда със сиви кули и лъскави арки. Публиката ръкопляскаше ентусиазирано, но после един актьор с надута физиономия - благородник, който отказва да плати за прекрасния си нов дом - прокле Егмонд и красивият млад архи-

тект беше окован и хвърлен в старата крепост, издигала се някога на хълма над пристанището.

Декорът се промени. Егмонд седеше в килията си, а барабаните пресъздаваха появата на недвижана буря. Дипли синя коприна покриха сцената – това беше потопът, погълнал крепостта с все краля и кралицата на Фйерга.

Работата по прикритие изискваше нещо повече от отлично познаване на езика и местните обичаи. Важно бе да познаваш миналото на врага, митовете и легендите му. Нина знаеше какво предстои сега – Егмонд ще сложи ръка върху корените на гърбчето, пробили стената на килията му, и с помощта на Дйел ще използва силата на свещения ясен, за да укрепи стените на крепостта, да спаси краля и кралицата и да положи основите на могъщия Леген палат.

Вместо това на сцената се появиха трима души – жена, цялата увита в червени хартиени рози, младо момиче с бяла перука и еленови рога около врата и жена с черна коса и синя рокля.

- Какво става? – изръмжа Брум.

Публиката се разшумя, хората си шепнеха развълнувано. На сцената се бяха появили Света Лизбета на розите, Слънчевата светица Алина Старкова и – отлично попадение, щом дори Нина стигна до този извод – Зоя Назяленска, Вещицата на бурите.

Светиците сложиха ръце върху раменете на Егмонд, после ги вдигнаха към стените на килията и усуканият плат, който пресъздаваше гърбото на Дйел, започна да се развива като корени, които пробиват пръстта.

- Прекратете веднага – каза Брум на висок глас, гостатъчно силно да го чуят всички, и пристъпни напред. Изглеждаше относително спокоен, но Нина долови гнева в тона му. Двамата гръоскеле тръгнаха след него, посегнаха да извадят палките и камшиците, затъкнати в коланите им. – Времето се влошава. Пиесата ще продължи по-късно.

- Оставете ги на мира! – извика някакъв мъж от пуб-

ликата.

Разплака се гете.

- Това част от пиесата ли е? - попита смутено една жена.

- Да си вървим - каза Илва и се опита да гръпне Хане и Нина.

Но навалицата беше твърде гъста и ги влачеше към сцената.

- Разпръснете се незабавно - каза Брум с нетърпящ възражение глас. - Или ще бъдете арестувани и глобени.

И точно тогава изтрещя гръмотевица - истинска гръмотевица, а не малките барабанчета на трупата. Тъмни облаци се стекоха над пристанището толкова бързо, че сякаш слънцето залезе. Морето оживя, вълните се сдобиха с шапчици от бяла пяна, вълнението разлюля мачтите на корабите.

- Дйел се гневи - каза някой в тълпата.

- Светците се гневят - извика друг.

- Разпръснете се! - кресна Брум да надвика трясъка на прииждащата буря.

- Вижте! - извика някой.

Вълна препускаше към брега, набираше скорост и височина. Вместо да се разбие в дигата, вълната надвисна над кея. Стена от вряща вода, увиснала над тълпата. Хората се разпищяха. А после вълната се усуква във въздуха и се стовари върху кея, право върху Брум и войниците му, повали ги мокри на наветата.

Навалицата сякаш затаи гръх, после хората избухнаха в смях.

- Ярл! - извика Илва, опитваше се да стигне до него.

Хане я гръпна назад.

- Недей, мамо. Така само ще влошиш нещата.

- Света Зоя! - извика някой. - Тя е пратила бурята!

Тук-там сред навалицата хора падаха на колене.

- Светците! - извика друг. - Те виждат и пазят верните!

Морето беснееше, вълните танцуваха.

Брум се изправи на крака с почервено лице и мокър като кокошка.

- Ставайте - изръмжа той и издърпа двамата младоци. После тръгна сред навалищата, буташе коленичилите, дърпаше ги за яките. - Престанете веднага или ще ви арестувам за неподчинение и ерес!

- Дали не прекарахме? - прошенна Хане и стисна лекичко Нина за ръката.

- Ни най-малко - отвърна с тих глас тя.

Защото представлението и дори вълната бяха само диверсия, която да отклони вниманието. Пиесата беше подготвена от Хрингса. Вълната беше дело на един вълнотворец, който работеше под прикритие на пристанището. А сега, докато Ярл Брум и хората му разбутваха навалищата, продавачът на медовина, който се бе шмугнал в една уличка след началото на пиесата, размаха за миг ръце и раздели облаците.

Слънчева светлина заля касапницата, разбита преди няколко ноци. В началото стената изглеждаше празна, но после продавачът отвори шишенцето, което Нина беше пуснала скришом в количката му. Мъжът издуха облаче амоняк към боята и на фасадата като с магия се появи надпис: „Линхолмен фе Дйел нер уере пейе“.

Децата на Дйел са сред вас.

Беше етвин номер, който Нина и гругите сирачета използваша, за да си изпращат тайно бележки. Но както тя беше научила неотдавна в Кетердам, добрата измама разчита на спектакъла. И ето, наоколо ѝ бе пълно с хора, които зяпаха посланието върху фасадата на опожарената касапница, сочеха успокоилото се море и облаците, които се търкулваха обратно по местата си. А продавачът на медовина изтри небрежно ръце и се върна на сергията си.

Дали щяха да постигнат нещо? Нина нямаше отговор на този въпрос, но малки чудеса като това се случваха из цяла Фйерда. В Хайар една пробита рибарска лодка събирала вода

и щяла да потъне, когато заливът изведнъж замръзнал и рибарите стигнали пешком до брега с все улова си. На следващата сутрин върху стената на църквата се появило изображение на свещения фар, свързван със Свети Владимир.

Във Фелстед ябълките в една овошна градина родили изобилен плод въпреки студеното време, сякаш Свети Феликс бил положил топла ръка върху гърбчетата. А клоните им били накичени с вейки от ясен – символ за благослови-ята на Дйел.

Половината население на градчето Кйерек се разболяло от огнешарка, която почти винаги завършва със смърт. После на един фермер се явило видение на Света Анастасия, която се носела над градската стена с венец от ясенови клонки в косата, и на следващия ден хората в градчето се събудили здрави, без струпеи по кожата и висока температура.

Поредица от чудеса, създавани от Хрингса и шпионите на Втора армия. Вълнотворци бяха замразили залива, но пак те бяха презизвикали бурята, пробила рибарската лодка. Вихротворци бяха довели ранните студове във Фелстед, после Слънчеви воини бяха накарали гърбетата да разцъфтят. И макар че агентите на Хрингса нямаха нищо общо с епидемията от огнешарка, те бяха намерили достатъчно корпоралки, които да изцерят болните. Колкото до видението на Анастасия, не е за вярване какво може да направи човек с малко театрално осветление и една червена перука.

А после онази странна чума, която се появи северно от Дйерхолм. Нина нямаше представа откъде се е взела поразяващата всичко чума, гали е възникнала по естествен път, или е дело на техен агент, решил да действа по своя инициатива. Чула бе слуховете обаче, че чумата е дело на Беззвездния светец, възмездие за религиозните гонения и арести, извършени от хората на Брум.

В началото Нина се съмняваше, че чудесата им постигат някакъв ефект, боеше се, че са само евтини фокуси през

неотзивчива публика. Но Брум насочваше все по-големи ресурси в опита си да изкорени почитта към светците и това ù даваше надежда.

Сега Брум тръгна към тях с бърза крачка и разкрито от ярост лице. Трудно беше да го приемеш на сериозно в този му вид, мокър до кости и с жвакащи ботуши, от които като нищо можеше да изскочи някоя заблудена рибка. Но Нина сведе глава, отклони поглед, овладя лицето си. Брум беше опасен в момента, мина, която всеки миг може да се взриви. Едно беше да те мразят и предизвикват, съвсем друго – да ти се смеят в лицето. Но точно към това се стремеше тя, искаше Фйерда да види Брум и неговите гръскеле не като повод за страх, а в истинския им облик – уплашени грубияни, които заслужават присмех, а не възхищение.

- Ще върна семейството си в палата – каза той на войниците си. – Съберете имената. На всички актьори и на всички, които бяха на пазара.

- Но тълпата...

Брум присви сини очи.

- Имена! Това воня на Хрингса. Ако има гришани по моите улици, в моята столица, искам да знам.

„Има гришани в къщата ти“, помисли си доволно Нина.

- Не бързай да злорастваш – прошепна ù Хане.

- Ха, прегупреждението ти е закъсняло.

Качиха се в голямата карета. Кралят и кралицата бяха подарили на Брум едно от шумните нови возила, които се движеха без коне, но Илва предпочиташе карета, която не бълва черен дим и не се разваля по стръмното нанагорнище към Ледения палат.

- Ярл – пробва отново Илва, след като се настаняха на меките кагифени седалки. – Какво толкова? Само ги насъскваш. Колкото по-остро реагираш на номерата им, толкова по-смели ще стават.

Нина очакваше Брум да избухне, но той мълчеше и гле-

даше през прозореца към сивото море долу. Когато все пак проговори, гласът му беше премерен, гневът – на къса кашка.

- Не трябваше да избухвам така. - Посегна и стисна ръката на жена си.

Един така гребен жест, а как се отрази само на Хане. Очите ѝ натежаха от чувство за вина и сърцето на Нина се сви. За нея бе лесно да мрази Брум, да вижда в него злодей, който трябва да бъде унищожен. Но за Хане той беше баща и в тези редки мигове, когато се държеше мило, разумно и нежно, Ярл Брум не приличаше на чудовище, а на човек, който милее за родината.

- Но не става въпрос за няколко души, които създават проблеми на пазара – продължи уморено Брум. - Ако хората започнат да виждат враговете ни като светци...

- Има и фйергански светци – подхвърли обнадежено Хане.

- Има, но те не са Гриша.

Нина прехапа език. Може да не бяха, а може и да бяха. Сйенж Егмонд, великият архитект, уж се помолил на Дйел да укрепи Ледения палат срещу бурята. Но според други легенди се бил помолил на светците. А имаше немалко, които смятаха, че чудесата на Егмонд не са се дължали на божествена намеса, а са били просто резултат от гришанските му таланти, че Егмонд е бил мозъц фабрикатор, който оформял метал и камък по своя воля.

- Фйерганските светци са били праведни – продължи Брум. - Те са били любимците на Дйел, а не тези... тези демони. Но не е само това. Познахте ли коя беше третата светица, която се появи на сцената? Зоя Назяленска. Генералът на Втора армия. В тази жена няма нищо свято, нищо естествено.

- Жена генерал? – попита невинно Хане.

- Ако изобщо можеш да наречеш такова същество жена. Тя е отвратителна, нечестива. Гриша и Равка са едно.

Фйерданите, които почитат тези фалшиви светци... Равносилно е на гържавна измяна. Почитта лесно се превръща в лоялност, лоялност към чужда сила, с която скоро ще влезем във война. Тази нова религия е по-опасна и от най-голямата вражеска победа на бойното поле. Ако изгубим хората си, значи ще загубим войната още преди да е започнала.

„И ако аз си свърша работата както трябва“, помисли си Нина.

Държеше се за надеждата, че омразата на обикновените фйердани към Гриша не е по-силна от обичта им към собствените им деца и че повечето познават поне един, който е изчезнал - приятел, съсед, дори роднина може би. Жена, решила да изостави прехраната и семейството си от страх, че някой ще разкрие дарбата ѝ. Момче, грабнато от дома си посред нощ, за да бъде измъчвано и убито от ловците на вещици. Може би с малките си чудеса Нина щеше да сбуди фйерданите, да им отвори очите за омразата и страха, които Брум използваше за своя изгода от години.

- Присъствието на Апарат във Фйерда подкопава дългогодишните ни усилия - продължаваше Брум. - Как да прочистя градовете и селата ни от чуждото влияние, щом имаме еретик в самото сърце на правителството? Ние приличаме на лицемери от най-лошия вид, а той има шпиони навсякъде.

Илва потръпна.

- От този човек ми настръхва косата.

- Всичко е шоу. Брадата. Тъмното расо. Приятно му е да плаши дамите с мрачните си предсказания и навъсените погледи, но истината е, че само кряка като кокошка. А ние имаме нужда от него, за да сложим Демидов на трона. Равкийците открай време почитат попа и ако той ни подкрепи, това може да обърне нещата.

- Мирише на гробища - каза Хане.

- Не, това е тамян. - Брум потропа с пръсти по рамката на прозореца. - Трудно е да се прецени в какво вярва

наистина. Казва, че равкийският цар е облаган от демони, а Вагук Демидов е помазан да управлява от самите светци.

- Този Демидов откъде изобщо се взе? - каза Нина. - Толкова ми се иска да се запознаем.

- Държим го на сигурно място, в случай че равкийски убийци се опитат да му видят сметката.

„Колко жалко!“

- Той наистина ли е от Ланцови? - не се прегадя тя.

- Има по-основателна претенция към трона от онова копеле Николай.

Каретата спря рязко и пътниците заслizaха един след друг, но преди Нина да стъпи на чакълена та пътека, един войник дотича при Брум със сънат лист хартия в ръка. Нина зърна за миг кралския печат - коронясания вълк на ди-настията Гримйер върху сребърен восък.

Брум чуни печата, прочете бележката и вдигна очи. А стомахът на Нина се смъкна в петите. Защото въпреки мокрите си грехи и унижението на кейовете Брум буквално грееше.

- Време е - каза той.

Илва се усмихна тъжно.

- Значи скоро ще тръгнеш. А аз всяка нощ ще заспивам със страх в сърцето.

- Няма от какво да се боиш - каза Брум и прибра писмото в джоба на палтото си. - Те нямат никакъв шанс. Нашият миг най-после дойде.

Прав беше. Фйерганите имаха танкове. Имаха и гришанските пленници, пристрастени към парем. Победата им беше сигурна. Особено сега, когато Равка беше останала без съюзници.

„Трябва да съм там. Тази битка е и моя.“

- Далече ли отивате? - попита Нина.

- Не - каза Брум. - Мила, изглеждаш уплашена до смърт. Толкова ли нямаш вяра в способностите ми?

Нина успя да се усмихне.

- Не, сър. Просто се боя за вас, също като Хане и съпругата ви. Хайде, гайте да ви взема палтата, а вие влезте на топло. Сега всеки миг е ценен за вас, преди командир Брум да замине.

- Толкова си добричка, Мила - каза Илва с обич.

Нина взе палтото ѝ, после и палтата на Хане и на Брум. Ръката ѝ потъна скришом в джоба, където той беше прибрал бележката.

Бяха на крачка от война.

И тя трябваше да прати писмо на своя цар.

Списък с книгите на авторката:

ГРИША:

Сянка и кост
Престол и щурм
Падение и подем

Шест врани
Алчни крале

Белязания цар
Под знака на вълците

АЛЕКС СТЪРН:

Деветият дом